

народъ, а е было дѣлъ само на оныя, които сж побѣлѣвали въ училища-та, въ други-ты сж были потъижли въ дълбоко невѣжество, и сж остали на-задъ не само отъ днешны-ты просвѣщени народы, а и отъ прародители-ты си, кои-то въ просвѣщеніе-то едва сж достигнали до тамъ, отъ дѣто до днешни-ти начинать да ся учятъ. Отъ това и нѣма ни единъ новъ писателъ на Еллинскій языкъ за-въ работж. Въ наше врѣмя и Гръци-ти сж свѣстихж, та подкачихж да ся изучаватъ на языка си, кой-то сега употрѣбляватъ въ живъ разговоръ, зехж да пишжтъ на него книги, и познатъ имъ е, че начинхж да ся просвѣщаватъ. Венцы-ты просвѣщени народи откакъ оставили старый си языкъ и зели за учебенъ оный, кой-то употрѣбляватъ въ живъ разговоръ, тогавж сж зели прѣдвниж въ науки-ты.

Такъвъ примѣръ намъ, отъ Гръци-ты и отъ други-ты народы, е доста да ны вразуми, за да ся разберемъ, че Цръковно-Славянскій языкъ не може да послужи намъ, за да ся изучаваме по него. Кога Гръци-ти не могохж да излѣжтъ на главж съ Еллинскій языкъ, кой-то тѣмъ былъ нѣкога природенъ; то мы Българе-ти ничто не щемъ сторимъ съ Цръковно-Славянскій, кой-то е искусственъ и никога не е употрѣбляванъ въ живъ разговоръ. За това трѣб-